

عنوان مقاله:

سیر تحول هنر تزئینات در معماری تاریخی ایراننمونه موردی: هنر آجرکاری

محل انتشار:

دومین همایش بین المللی و هفتمین همایش ملی معماری و شهر پایدار (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسندگان:

سید محمود حسینی قره تپه - دانشجوی کارشناسی ناپیوسته مهندسی حرفه ای معماری، دانشکده مهارت و کارآفرینی، واحد تبریز، دانشگاه آزاد اسلامی، تبریز، ایران

لادن گل محمدزاده خیابان - دانشجوی کارشناسی ناپیوسته مهندسی حرفه ای معماری، دانشکده مهارت و کارآفرینی، واحد تبریز، دانشگاه آزاد اسلامی، تبریز، ایران

فاطمه اصل پور - دانشجوی کارشناسی ناپیوسته مهندسی حرفه ای معماری، دانشکده مهارت و کارآفرینی، واحد تبریز، دانشگاه آزاد اسلامی، تبریز، ایران

علیرضا اشرف نهند - کارشناس ارشد مهندسی معماری، مدرس دانشکده مهارت و کارآفرینی، واحد تبریز، دانشگاه آزاد اسلامی، تبریز، ایران

خلاصه مقاله:

آجرکاری یکی از مهمترین عناصر تزئینی و بخش جدایی ناپذیر معماری اسلامی ایرانی محسوب می شود. وجود سادگی و ساده زیستی در معماری ایرانی و اصل درون گرایی، بهره گیری از آجر در تزئین نمای بناها موثر بوده است. بنابراین هدف این پژوهش بررسی سیر تحول هنر آجرکاری در معماری تاریخی ایران در دوره های قاجاریه و پهلوی اول به منظور معرفی تزئینات، شناسایی فرم های تزئینی و چگونگی تداوم یا متوقف شدن آن در این دو دوره است. روش پژوهش در این مقاله از طریق منابع کتابخانه ای و با رویکرد توصیفی - تحلیلی انجام شده است. یافته های پژوهشی نشان می دهند که هنر آجرکاری تزئینی، سرآمد دیگر تزئینات معماری در دوره های قاجاریه و پهلوی اول است. این هنر در قیاس با استفاده از مصالح کاشی، چوب، فلز، گچ، سنگ به مراتب استفاده و کاربرد فراوان تر و اصلی تری داشته است و علیرغم سبک های معماری اصیل ایرانی اسلامی و یا ترکیبی و تلفیقی، توانسته شیوه ای شاخص و منحصر به فرد در مقطعی از تاریخ ثبت کند. همچنین ایجاد طرح ها و شکل های تازه و بدیع از هنر آجرکاری، نقش ارزنده ای را در بقای تداوم و غنی تر ساختن هنر آجرکاری القا کند.

کلمات کلیدی:

تزئینات، آجرکاری، معماری ایرانی، قاجار، پهلوی اول

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1733574>

